

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

17 listopada 2016 roku

Sąd Rejonowy w Ciechanowie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Małgorzata Domurad - Wilkowska

Protokolant: Paulina Demkowska

przy udziale Prokuratora: Sławomira Fronczaka

po rozpoznaniu w dniu 15 listopada 2016r. w Ciechanowie sprawy:

P. Z., urodzonego (...) w C., syna Z. i B. z domu N.

oskarżonego o to, że:

w dniu 6 września 2016r. w C. przy ul. (...) będąc w stanie nietrzeźwości I badanie 0,43 mg/l, II badanie 0,42 mg/l, III badanie 0,34 mg/l, IV badanie 0,34 mg/l prowadził pojazd mechaniczny – samochód osobowy marki F. (...) o nr rej. (...) po drodze publicznej

tj. o czyn z art. 178a § 1 k.k.

ORZEKA:

- oskarżonego **P. Z.** w ramach zarzucanego mu czynu uznaje za winnego tego, że: w dniu 06 września 2016r. w C. przy ul. (...) będąc w stanie nietrzeźwości prowadził pojazd mechaniczny – samochód osobowy marki F. (...) o nr rej. (...) po drodze publicznej tj. popełnienia przestępstwa z art. 178a § 1 k.k. i za to na podstawie art. 178a § 1 k.k. skazuje go na karę 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności;
- na podstawie art. 42 § 2 k.k. orzeka wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 (trzech) lat;
- na podstawie art. 43a § 2 k.k. orzeka od oskarżonego świadczenie pieniężne w wysokości 5000 (pięciu tysięcy) złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej;
- na podstawie art. 43b k.k. orzeka podanie wyroku do publicznej wiadomości poprzez wywieszenie jego treści na tablicy ogłoszeń Sądu Rejonowego w Ciechanowie przez okres 7 (siedmiu) dni;
- zwalnia oskarżonego od opłaty, zaś pozostałe koszty sądowe w sprawie przejmują na rachunek Skarbu Państwa.

II K 612/16

UZASADNIENIE

Na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 06 września 2016r. P. Z. spożywał alkohol do godz. 13.00-14.00. Wypił dwa kieliszki wódki i cztery piwa. Następnie pojechał samochodem marki F. (...) o nr rej. (...) do kolegi do N.. Wracał od kolegi około godz. 21.00. Na ulicy (...) w C. został zatrzymany do kontroli drogowej przez funkcjonariuszy Policji.

(dowód – wyjaśnienia oskarżonego k. 39v, protokół badania trzeźwości k. 3,4)

Podczas kontroli P. Z. został zbadany na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu. Urządzenie A. wskazało wyniki 0,43 mg/l (godz. 21.13) i 0,42 mg/l (godz. 21.35) alkoholu w wydychanym powietrzu. Następnie P. Z. został zbadany urządzeniem A. A 2.0, które wskazało dwukrotnie wyniki 0,34 mg/l (godz. 21.43 i 21.44) alkoholu w wydychanym powietrzu.

(dowód – protokoły badania trzeźwości k. 3,4, świadectwo wzorcowania k. 2)

Oskarżony ma 35 lat, posiada wykształcenie zawodowe, z zawodu jest malarzem. Oskarżony aktualnie odbywa karę pozbawienia wolności, przed osadzeniem utrzymywał się z prac dorywczych w kwocie 1500 złotych miesięcznie, był zarejestrowany jako osoba bezrobotna. Oskarżony jest rozwiedzony. Ma jedno dziecko w wieku 9 lat, na które jest zobowiązany alimentacyjnie w kwocie 300 złotych. Oskarżony nie posiada majątku. Oskarżony był uprzednio wielokrotnie karany. Oskarżony nie był leczony psychiatrycznie, neurologicznie ani odwykowo. (oświadczenie oskarżonego k. 39, dane osobowo – poznawcze k. 16, karta karna k.18-20)

Oskarżony **P. Z.** w toku rozprawy głównej przed Sądem przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i złożył krótkie wyjaśnienia. Podał, że pił alkohol do godz. 13.00-14.00. Wypił dwa kieliszki wódki i cztery piwa. Czuł się trzeźwo. Został zatrzymany około godz. 22.00, na ul. (...), około 300-400 metrów od domu. Jechał wtedy od kolegi z N. do domu. (k. 39v)

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu przyznanie się oskarżonego do popełniania zarzucanego mu czynu nie może budzić wątpliwości. Wina oskarżonego jest bowiem niewątpliwie potwierdzona także innymi dowodami zgromadzonymi w sprawie.

W ocenie Sądu krótkie wyjaśnienia złożone przez oskarżonego zasługują na nadanie im waloru wiarygodności. Oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wprost wskazał jaki alkohol i kiedy spożywał. Treść tych deponacji potwierdzona została dowodami z dokumentów.

Sąd ocenił nadto jako wiarygodne pozostałe dokumenty zgromadzone i ujawnione w sprawie, uznając iż są one jednoznaczne i pełne, a w toku postępowania nie zgłaszano również zastrzeżeń co do ich treści.

Podsumowując analizę materiału dowodowego dotyczącego czynu przypisanego oskarżonemu podkreślić należy, iż w ocenie Sądu wina P. Z. została w pełni udowodniona, a zgromadzone dowody w sposób kompleksowy i uzupełniający się przedstawiają jednolitą i nie budzącą wątpliwości wersję wydarzeń.

Oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał dyspozycję art. 178 a § 1 kk. Sam fakt prowadzenia pojazdu w stanie nietrzeźwości pociąga za sobą odpowiedzialność z tego przepisu, chociażby pojazd był prowadzony prawidłowo i kierujący nie spowodował konkretnego niebezpieczeństwa. Bez znaczenia jest tu także odcinek drogi jaki przejechał oskarżony. Przepis ten penalizuje bowiem prowadzenie pojazdu, nie oznacza to pokonania jakiegoś dłuższego odcinka drogi, ale już wprawienie pojazdu w ruch i podjęcie jazdy jest równoznaczne z jego prowadzeniem, wystarczy więc już samo ruszenie pojazdem z miejsca.

Oskarżony prowadząc pojazd mechaniczny znajdował się w stanie nietrzeźwości w rozumieniu art. 115 § 16 k.k., bowiem badanie alkomatem wykazało u niego od 0,43 do 0,34 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu. Przepis ten definiuje stan nietrzeźwości jako sytuację, w której zawartość alkoholu we krwi przekracza 0,5 promila albo prowadzi do stężenia przekraczającego tą wartość lub zawartość alkoholu w 1 dm³ wydychanego powietrza przekracza 0,25 mg albo prowadzi do stężenia przekraczającego tą wartość. U oskarżonego stężenie alkoholu przekraczało wskazaną wartość, a zatem znajdował się on w stanie nietrzeźwości.

Stan nietrzeźwości, w którym znajdował się oskarżony, nie był nadto przez niego negowany.

W czasie popełnienia czynu oskarżony był osobą dorosłą, w pełni poczytalną, nadto doskonale zdawał sobie sprawę z bezprawności swojego postępowania oraz z tego, że nie zachodzi żadna okoliczność wyłączająca bezprawność czynu lub winę. Można więc było od niego wymagać zachowania zgodnego z prawem.

Przy wymiarze kary oskarżonemu Sąd wziął pod uwagę - zgodnie z art. 53 k.k. - szereg okoliczności wpływających na jej wymiar, a zwłaszcza sposób zachowania sprawcy, stopień społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu, właściwości i warunki osobiste sprawcy oraz jego sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie się po jego popełnieniu.

Uznając oskarżonego P. Z. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu tj. przestępstwa z art. 178a § 1 k.k. Sąd skazał go na podstawie art. 178a § 1 k.k. karę 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności.

Wymierzając oskarżonemu karę Sąd wziął pod uwagę przede wszystkim fakt, iż oskarżony był uprzednio wielokrotnie karany. Oskarżony wszedł za kierownicę samochodu, znajdując się w stanie nietrzeźwości. Mimo uprzednich skazań oskarżony sam dobrowolnie wprowadził się w stan nietrzeźwości i mimo stanu upojenia alkoholem podjął decyzję o prowadzeniu pojazdu. Fakt ten jest znamieny i świadczy, zdaniem Sądu, o nieskuteczności orzeczonych dotychczas wobec P. Z. karach. Fakt ten jest tym bardziej widoczny, iż oskarżony był uprzednio wielokrotnie karany. Mimo tego dopuścił się on czynu będącego przedmiotem niniejszego postępowania. Wszystkie te okoliczności w ocenie Sądu świadczą, że oskarżony jest osobą mającą zupełny brak poważania dla porządku prawnego.

Oskarżony jako osoba dorosła był w pełni świadomy swojego postępowania, można było więc od niego wymagać zachowania zgodnego z prawem. Taka postawa oskarżonego w sposób jednoznaczny wskazuje na jego lekceważący stosunek do wymiaru sprawiedliwości oraz na fakt, iż nie sprawdziła się pozytywna prognoza kryminologiczna postawiona w stosunku do oskarżonego podczas uprzednich skazań.

Dodatkowo należy wskazać na inne okoliczności. P. Z. jak wykazało badanie na zawartość alkoholu, miał od 0,43 do 0,34 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu. Okoliczność ta zdaniem Sądu wpływa na wymiar kary w zakresie jej zaostrzenia. Oznacza ona, iż jego stan nietrzeźwości nie był czymś przypadkowym. Jednocześnie mimo upojenia alkoholem oskarżony jechał samochodem. Poruszał się drogą w mieście, gdzie został zatrzymany do kontroli drogowej. Stąd też uznaje się, iż oskarżony prowadząc pojazd w stanie nietrzeźwości nie liczył się z innymi uczestnikami ruchu, zaś jego zachowanie mogło spowodować poważne w skutkach zdarzenie drogowe.

Sąd nie znalazł żadnych okoliczności łagodzących w sprawie nie może bowiem za taką być uznany fakt przyznania się oskarżonego do popełnienia zarzucanego mu czynu.

Sąd nie znalazł także podstaw do zawieszenia wykonania orzeczonej kary. Przede wszystkim wskazać należy, iż zgodnie z nowym brzmieniem przepisu art. 69 § 1 k.k. obowiązującym od 01 lipca 2015r. – sąd może warunkowo zawiesić wykonanie kary pozbawienia wolności orzeczonej w wymiarze nieprzekraczającym roku, jeżeli sprawca w czasie popełnienia przestępstwa nie był skazany na karę pozbawienia wolności i jest to wystarczające dla osiągnięcia wobec niego celów kary, a w szczególności powrotowi do przestępstwa. Oskarżony był uprzednio wielokrotnie karany. W jego karcie karnej figuruje 12 wyroków skazujących (pomijając wyroki łączne). Już z tego powodu niemożliwe jest zawieszenie wobec oskarżonego wykonania orzeczonej kary. W ocenie Sądu w stosunku do oskarżonego nie ma także podstaw do orzeczenia kary łagodniejszej rodzajowo (grzywny lub kary ograniczenia wolności). Oskarżony wszakże odbywa karę w innej sprawie w wymiarze 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, nie będzie więc w stanie uiścić ewentualnie orzeczonej kary grzywny, jak też wykonywać kary ograniczenia wolności. Mimo wielokrotnego karania za przestępstwa w innych sprawach, oskarżony po raz kolejny popełnił przestępstwo. Fakt ten w ocenie Sądu uniemożliwia przyjęcie wobec oskarżonego pozytywnej prognozy kryminologicznej. Fakt uprzedniego skazania nie spowodował u oskarżonego woli nie wracania do przestępstwa. Powyższe jednoznacznie wskazuje, iż tylko kara bez warunkowego zawieszenia jej wykonania może spełnić swoją rolę. Oskarżony powrócił na drogę przestępstwa. Ponownie dopuścił się czynu zabronionego. Zdaniem Sądu nie można więc z zachowania P. Z. wywodzić pozytywnej prognozy kryminologicznej. W ocenie Sądu wymierzenie kary innej rodzajowo powodowałoby wręcz faktyczną

bezkarność oskarżonego. Wymierzając karę z warunkowym zawieszeniem jej wykonania Sąd zobowiązany jest brać pod uwagę dyrektywy sądowego wymiaru kary wskazane w art. 53 kk. W ramach tych dyrektyw należy wziąć pod uwagę potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

W znowelizowanym art. 42 § 2 k.k., który wszedł w życie z dniem 18 maja 2015r., przewidziano obligatoryjne orzekanie zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych albo pojazdów określonego rodzaju, na okres nie krótszy niż 3 lata, wobec sprawcy przestępstwa przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji, który w czasie popełnienia przestępstwa był w stanie nietrzeźwości, pod wpływem środka odurzającego lub zbiegł z miejsca zdarzenia określonego w art. 173, 174 lub 177 k.k.

Zważywszy z jednej strony na stan nietrzeźwości oskarżonego, jak też fakt uprzedniej karalności oskarżonego, Sąd uznał, iż zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych winien być orzeczony na okres minimalny 3 lat. Brak było podstaw do wyłączenia z zakresu tego środka karnego określonego typu pojazdów mechanicznych. Sąd uznał więc, iż realną represją dla oskarżonego będzie zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 lat. Ustalając taki właśnie okres Sąd wziął pod uwagę, iż oskarżony sam dobrowolnie wprowadził się w stan nietrzeźwości i mimo upojenia alkoholem podjął decyzję o prowadzeniu pojazdu. W ocenie Sądu trzyletni okres zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych będzie środkiem karnym adekwatnym do popełnionego przez oskarżonego czynu. Oskarżony świadomie wprowadził się w stan nietrzeźwości, nadto po wypiciu alkoholu wsiał za kierownicę samochodu. Dlatego też zdaniem Sądu adekwatne w stosunku do stopnia winy oskarżonego będzie wymierzenie mu zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 3 lat.

Nadto na podstawie art. 43a § 2 k.k. Sąd orzekł od oskarżonego świadczenie pieniężne na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej. Wysokość świadczenia Sąd ustalił na kwotę minimalną 5.000 złotych albowiem w oparciu o znowelizowane przepisy w razie skazania sprawcy za przestępstwo określone w art. 178a § 1 k.k. sąd orzeka obligatoryjnie świadczenie pieniężne w wysokości od 5.000 złotych do 60.000 złotych.

Zgodnie z treścią art. 43b k.k. sąd może orzec o podaniu wyroku do publicznej wiadomości w określony sposób jeżeli uzna to za celowe, w szczególności ze względu na społeczne oddziaływanie skazania, o ile nie narusza to interesu pokrzywdzonego. Mając powyższe na uwadze, a przede wszystkim nagminność popełniania tego rodzaju przestępstw, Sąd uznał, iż celowym dla osiągnięcia celów kary w zakresie prewencji indywidualnej, a nadto prewencji generalnej, będzie podanie tego wyroku do publicznej wiadomości.

Zdaniem Sądu orzeczona wobec oskarżonego kara pozbawienia wolności i środki karne są sprawiedliwe i słuszne w odczuciu społecznym, spełnią tym samym wymogi prewencji generalnej, jak również stanowią zasłużoną dolegliwość jaka spotka oskarżonego za naruszenie pozostających pod ochroną prawa dóbr. Kara ta i środki karne są również współmierne do stopnia winy i społecznej szkodliwości przypisanego oskarżonemu czynu.

Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. Sąd zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych w sprawie.

O kosztach Sąd orzekł mając na uwadze sytuację materialną i rodzinną oskarżonego, a przede wszystkim fakt przebywania w warunkach izolacji penitencjarnej.

Z tych wszystkich względów orzeczono jak w części dyspozycyjnej wyroku.